

Janez Rožencvet:

Hudobna čarovnica

»Tja naprej,« je dejal mož in zamahnil v ono stran, kjer je stal v ravnini gozd hudobne čarovnice. Potem se je mož pretegnil in rekel: »Večerjali smo, pojdimo spat! Jutri moram zgodaj nazaj v dolino, da se gospodar ne bo preveč jezil, ker bi bil najraje videi, da bi vso pot v planino in nazaj kar ponoči opravil.«

hudobnem kralju. O najdenki je toliko slišal, da je jel misliti, kako bi bilo lepo, če bi jo dohitel in bi potem skupaj iskala vsak svoje starše.

V zadnji vasi pred gozdom hudobne čarovnice je izvedel, da je bila najdenka par ur pred njim tam. Po poti, ki je vodila v gozd, so se še v prahu poznale njene drobne stopinje. Ker je znal ljudi prav vprašati, je dognal, da sta se hudobni ubežni kralj in za njim dobri kralj s kraljico tudi skozi gozd namenila. Tako so bile vse sledi strnjene na eno samo pot in kraljevič bi

Odpravili so se spat v seno in kraljevič se je z nosačem domenil, da gresta ob zori skupaj s planine. Pred zoro sta vstala in šla, v dolini sta se pa še pred vasjo ločila. Kraljevič je vedel, kam se ima obrniti, da pride na sled, ki je zanjo v hribih poizvedel.

Šel je in čul najprvo samo o najdenki, ki je s svojim prstanom in kristalom iskala starše. Potem so vedeli ljudje povedati še o dobrem kralju in kraljici, še naprej pa tudi o ubežnem

bil šel rad kar brž naprej, a je bilo za ta dan že pozno in pripravljalo se je k hudi uri.

Zato je prenočil v vasi in namenil se je zjutraj na vse zgodaj skozi gozd.

5.

Kraljičina je bila od dolge poti trudna in je v čarovnični koči trdno spala. Tako trdno, da je ni zbudila strašna nevihta, ki je ponoči divjala nad gozdom, čeprav je treskalo na vse strani. In od sile lepe sanje je imela, samo ni-

koli se ni mogla dobro domisliti, kaj se ji je bilo prav za prav ono noč sanjalo.

Preoblečeni kraljevič, ki ni bil kraljevič, se je na vse zgodaj po nevihti odpravil v gozd. Ko je od daleč zagledal med drevjem kočo, je dejal: »To mora biti koča hudobne čarovnice!«

Sicer je imel pri sebi skrit kratek meč in v roki je tiščal koren-lečen, a na koren se ni prav zanesel, ker ga še ni bil preskusil, drugače je pa tudi vedel, da se včasih s pametno več opravi kakor z mečem. Zato iz previčnosti ni šel tjavendan naprej.

Skrivaje se od debela do debela je šel proti koči. Za zadnjim drevesom skrit je videl, kako je čarovnica od zunaj skozi okno pogledala v sobo, kjer je še zmerom trdno spala kraljična. Slišal je tudi, da je čarovnica rekla: »Le spi, saj boš kmalu drevesce! In ravno prav, ko mi jih je ponoči strela toliko razkrala!«

Kraljevič je spoznal, da je prav uganil. Hitro je vse premislil, potem pa stopil na dan in ogovoril čarovnico: »Ljuba mati, lačen sem, prosim vas, dajte mi kaj zajtrka!«

»Malo potrpi, kozo sem že pomolzla, mleko bo kmalu zavrelo,« de čarovnica. A kraljevič na to:

»Mati, slab želodec imam in po kozjem mleku me rado ščiplje. Lepo vas prosim, zlezite v kurjico in poglejte, morda najdete kakšno sveže jajce!«

Ker ni nihče tako hudoben, da bi ne bil včasih malo dober, se je dala čarovnica preprostiti. Mislila je, pa pojej še sveže jajce, preden postaneš še ti drevo. In zlezla je v kurjico.

Komaj je bila notri, je pa kraljevič za njo zapahnil vrata in čarovnica je bila vjeta. Razbijala je po kurjici, a ven ni mogla, zakaj sama je bila zaradi lesic zgradila še prav posebno trdno in varno kurjico.

Kraljevič je hotel najprvo deklico na varno spraviti in potem s čarovnico obračunati. Pogledal je skozi okno v kočo, a zdaj bi bil kmalu na vse pozabil. Kar stal in gledal je. Pa se je vendar še domislil nevarnosti in zaklical je: »Deklica, zbudi in napravi se, da beživa odtod! To je koča hudobne čarovnice!«

Deklica je kmalu prišla iz koče. Preoblečeni kraljevič jo je prijel za roko in bežala sta. Po poti mu je deklica pripovedovala, zakaj je hodila po svetu, kar je pa kraljevič že vse vedel. Samo to mu je bilo novo, kako je dobila prstan in kristal. Kraljevič se ni mogel načuditi njeni lepoti in njenim zlahtnim rokam. Ko sta prišla na jaso,

je spet občudoval njeno drobno roko. Nenadoma vzklikne: »Tvoj prstan se je jel svetiti!«

Prstan se je res nenavadno svetil, a kraljična je dejala: »Saj ni nikjer žive duše razen naju!«

»Poglej skozi kristal!« reče kraljevič.

Kraljična pogleda skozi kristal in uzre v hrastu in lipi očeta in mater, oba v zlati zarji.

»Moj Bog, začarana sta!« — zajoka kraljična.

»Ne jokaj, imam koren-lečen in tu lahko rešim zlega čara,« jo tolaži kraljevič.

Stopi naprej, dotakne se s korenom obeh debel in pred njima stojita namesto dreves kralj in kraljica.

6.

»To sta vendar moj oče in moja mati!« vzklikne preoblečeni kraljevič in ju začne objemati.

Kraljična je pa brez besed poleg stala, dokler nista kralj in kraljica dejala: »Vesela in žalosna obenem ti morava povedati, da nisi najin sin ampak najdenec, ki sva ga vzredila in vzgojila. Najina hči in najino dete je ta deklica, ki sva jo bila še čisto majhno na begu ponoči v tem gozdu zgubila.«

In res, kraljična je bila očitno podobna svoji pravi materi kraljici. Zdaj je preoblečeni kraljevič, ki ni bil kraljevič, brez besed zraven stal, ko sta kralj in kraljica objemala svojo najdeno hčer.

Zalosten je vzdihnil: »In čegav sem prav za prav jaz?«

Kralj ga je tolažil: »Čegav si, še ne vemo, a ker nisi moj sin, je moja goreča želja, da postaneš moj zet.«

In pravil mu je kralj, kako sta s kraljico na begu iskala svoje izgubljeno dete in našla njega, ki se tega več ne spomni.

Zdaj je kraljična dejala: »Že vem, čegav si! Drvarjev iz koče na oni strani gozda, kjer so mene vzredili.«

Nato se je drvarjev sin megleno spomnil svoje izgubljenosti v gozdu in rodne drvarske koče. Kakorkoli mu je bilo žal, da ni kraljev sin, je bil vendar tudi vesel, da je tako hitro izvedel za svoje prave starše. Najraje bi jih bil precej poiskal, a domislil se je, da je čarovnica gotovo še več ljudi začarala.

Res jih je bila. Drvarjev sin je s čudodelnim korenem rešil kraljevo spremstvo in še veliko ljudi, ki so bili kdaj brez sledu izginili, da je svet mislil na nesreče in razbojnike. Vsi so bili rešitve veseli.

Nazadnje se je lotil še sedmih dreves,

ki jih je bila ponoči strela razklala. Prva tri drevesa so bili zloglasni razbojniki, druga tri znani tatje, sedmo drevo — močan hrast — je bil pa sam ubežni hudobni kralj. Koren — lečen je vsem vrnil človeško podobo, življenja jim pa ni mogel vrniti, ker jim ga je bila strela končala.

Kralj je ukazal, naj pokopljejo razbojnike in tatove na jasi, kraljevo truplo pa spravijo v mesto, da bo pokopano s častmi, ki jih je mrtvemu kralju dolžan, čeprav je bil njegov sovražnik v življenju. Potem je odšel s kraljico, hčerjo, najdencem spremljavo in z rešenimi ljudmi, ki so pot vedeli, k drvarjevi koči. Ko so bili že blizu, sta kraljična in drvarjev sin naprej tekla.

Na pragu je stala drvarjeva žena in si brisala solze. Mislila je baš na sina, ki ga je bila majhnega izgubila in na rejenko, ki jo gotovo tudi ne bo več nazaj. Ko je oba zagledala, ji je srce precej uganilo, da je fant njen sin. Vsa srečna in presrečna je objela najprej njega in potem rejenko.

»Sirota,« ji je dejala, »svoje strše si šla iskat, pa si mojega sina našla!«

»Saj sem tudi očeta in mater našla!« reče kraljična.

»Kje pa sta?«

»Tam-le gresta!« odgovorita mlada dva in pokažeta na kralja in kraljico.

Drvarica kar verjeti ni mogla, da bi bilo res tako. Ker so pa vsi enako potrdili, so jo le preverili in od sile je bila vesela. Potem je prišel oče drvar, prišli so bratje in nabralo se je bližnjih in daljnih sosedov vse črno, zakaj rešeni ljudje so imeli dosti zlahte. A v tem veselju brez konca in kraja se je našel drvarjev sin nenadoma spomnil: »Joj, hudobna čarovnica je pa še v kurjaci zaprta!«

Nekaj jih je šlo v gozd ponjo in priklejali so jo pred kralja, da jo sodi. Kralj je malo premišljal, potem je pa dejal:

»Ljudje božji, morda bi bilo krivično, če bi jo obsodil. Res je imela hudoben namen, ker je pač hudobna čarovnica. A prav za prav nam je storila dobro, ker kdo ve, če bi se brez njene čarovnije vse tako srečno izteklo. Izpustite jo, naj živi naprej, kakor jo je volja, saj dobrim ljudem tudi hudobne čarovnice ne morejo dosti škodovati!«

Zgodilo se je, kakor je kralj rekel. Potem se je kralj s svojo in drvarjevo družino odpravil v mesto.

Tam so najprej pokopali hudobnega kralja s častmi, ki jih ljudje navadno izkazujejo tudi po smrti onim, ki so

imeli kdaj oblast v rokah. Po pogrebu so pa vse pripravili za veliko svatbo, zakaj domenjeno je bilo, da vzame drvarjev sin kraljevo hčer in postane kraljev naslednik.

Pri poroki se je nevesti svetil na rokaj vilinski prstan, v kroni se ji je lesketal čudežni kristal in vse je bilo tako neizrečeno lepo, kakor je v pravljicah in vesele dni pri dobrih ljudeh

KONEC.

Hans Kr. Andersen:

O listu z rajskega drevesca

Visoko gori pod čistim, jasnim nebom je plaval angel z rožo iz nebeškega vrta in ko je pritisnil rožo na ustne ter jo poljubil, se je odtrgal droben listič in padel na jaso prav sredi temnega gozda. Pognal je korenine in in rasel sredi drugih zeli.

»To je pa čuden poganjek!« so rekle zeli in prav nobena ga ni hotela priznati za svojega, ne dren in ne kopriva.

»To bo najbrž kakšna vrsta zelenjave!« so dejali sosedje in se zaničljivo smejali; in morca so se delali iz njega kot iz kakšnega petršiljčka. A list je rasel in rasel kot nobena druga rastlina in je pognal veje široko naokrog.

»Kam pa hočeš?« so dejali visoki drevi, ki so imeli na vsakem listu bodi-

ce, »ti revše, ki se tako brezmejno šopiriš in ne poznaš prav nobene odlike! Nikar ne misli, da te bomo še dolgo gledali.«

Zima je prišla, sneg je pokril mlado drevesce, a snežna odeja je zablestela v čudni svetlobi, kot da bi samo sonce sijalo pod njo. In spomladi je vstalo cvetoče drevo, lepo kot nobeno drugo v gozdu.

Pa je prišel profesor botanike, ki se je takoj izkazal, da je bil, kar je bil. Opazoval je cvetove, vonjal jih je, pokusil, a ni jih bilo takih v njegovih knjigah, nikakor se ni mogel domisliti, v kateri razred bi jih vtaknil.

»To je igračka narave!« je odločil, »jaz je ne poznam; ni je v mojem sistemu!«

»Ni je v sistemu!« so prisluhnili dreni in koprive. Tudi visoka drevesa okoli so čula, kaj je mož dejal; in videla so tudi, da ni drevesce njihovega rodu; rekda pa vendar niso nič, ne dobrega in ne slabega, kar je vedno najboljše, če je kdo neumen.

Zgodilo pa se je, da je zašlo v gozd ubogo, nedolžno dekletce. Njeno srce je bilo čisto in njen razum velik, ker je bila velika njena vera. Vse njeno bogastvo je bila stara Biblija, ki pa je iz njenih listov govoril glas Gospodov: Če ti hočejo ljudje hudo, spomni se na zgodbo o Jožefu: Hudo so mislili v svojih srcih, a Bog je vse preobrnil v dobro.«

Obstala je pred čudovitim drevescem, čigar zeleno listje je sladko in opojno dehtelo in čigar cvetovi so se bliščali v svetlih solnčnih žarkih. In iz vsakega iz njih je pelo, kot da bi skrival brezdanji vrec melodij v sebi, ki ga tudi tisočletja ne izčrpajo. S tiho po-ožnostjo je gledala vso to krasoto.

Upognila je najnižjo vejo, da bi po-bližje videla cvetove in se opila njih vonja. Rada bi imela cvet, pa se ga ni upala utrgati, ker bi ji tako hitro zvenel. Vzela si je le en sam zelen listič, ga nesla domov, položila ga je v svojo Biblijo in tu je ležal, svež in zelen ter ni ovenel.

Med listi je ležal skrit. In s knjigo vred so ga položili pod vzglavje dekletca, ko je kmalu ležalo v grobu, s svetlo-resnim obrazom, kot da bi zemski prah govoril, da stoji duša pred Bogom.

Zunaj v gozdu pa je cvetelo čudovito drevesce, razraslo se je in ptice so priletele ter se mu poklonile, posebno lastovke in štoklje.

»To bo kakšen eksotičen napihnjenec«, so dejali dreni in koprive, »saj takole vedenje presega že vse meje dostojnosti!«

In črni gozdni lazarji so pjuvali na drevo.

Prišel je svinjski pastir, izruval je drene s koreninami vred, da bi si napravil žerjavice, in izkopal je tudi čudodelno drevo ter vse skupaj povezal s pasom.

»Tudi temu ne bo škodilo, če se malo ogreje«, je dejal in ga treščil na ogenj.

Več kot leto in dan nato pa se je kralja tiste dežele polastila globoka otožnost. Bil je priden in delaven — nič ni pomagalo. Čitali so mu najgloblja dela, čitali so mu najlažje spise — nič ni pomagalo.

Tedaj je prišel sel od enega največjih modrijanov sveta, ki ga je bil kralj pobaral za svet. Povedal je, da je le eno sredstvo, ki bi ga okrepčalo in ozdravilo. V njegovem lastnem kraljestvu da raste sredi temnega gozda drevesce nebeškega izvora. Cvete poleti in pozimi in je tako in tako. Pokazal je risbo drevesca. Če bo kralj vzel vsak večer zeleni list tega drevesca in ga položil na čelo, pa se mu bodo zjas-

nile misli in lep sen mu bo dal moč za jutrišnji dan!

To je bilo jasno sporočilo in vsi zdravniki in profesor botanike so šli v gozd. A kje je drevesce?

»Najbrž sem ga jaz skuril«, je dejal svinjar, že dolgo bo tega in še pepela ne bi več našli. Jaz nisem mogel drugače, jaz nisem vedel kaj takega.«

»Ni vedel kaj takega«, so vzrohneli. »Nevednost! Nevednost, kako si velika!« Pri teh besedah bi se moralo pastirju mlo storiti, ker nanj so merili.

Ne enega lističa niso mogli najti; edini je ležal pod vzgijavjem dekletca v grobu, a zanj ni vedel nihče.

Kralj sam je v svoji tegobi prišel v gozd. »Tu je stalo drevesce!« je dejal. »To je sveto mesto!« —

In ogradili so prostorček z zlato ograjico in noč in dan je stala straža zraven.

Profesor je napisal sijajno razpravo o nebeškem drvescu in povzdignili so ga zato v plemiče. To je njemu in njegovi družini strašno lepo pristojalo in to je še najlepše pri vsej tej zgodbi. Kajti drevesca ni bilo več in kralj je bil otožen in žalosten — ampak to je bil tudi že prejel!« je dejal stražar pri ograjici.

Jože Kovač:

Pismo

fanta iz predmestja fantu na vasi.

Dragi —

rad bi Ti pisal veselo pismo, saj je pomlad in naš čas.

Toda pomladi je tako malo pri nas,

tako brez nad

je naša pomlad,

da prave pomladi sploh občutili nismo.

Iz sivega kamna naša je cesta, sive so hiše, nikjer ni drevesa, le sirene fabrik in hrup tega mesta in košček neba — to so vsa naša nebesa.

Vanj štrlijo visoki dimniki fabrik, iz njih se v pomladno nebo vali dim, črn in gost se vlačí počez in navpik. Mi smo pod njim.

Vidiš, tako nihče ne ve za pomlad, ne za nebo ne za solnce.

Pa sem se spomnil zdaj nate, ki zunaj na vasi živiš,

pa sem se spomnil na Tvoje trate, kjer solnce lahko kar v roke loviš, na polja, kjer žito lahko valovi, na potok, kjer vrba v vetru šumi, na Tvojo prostost in zeleno pomlad — veš, dragi vaški moj brat,

pa sem še bolj se zavedel teh sivih zidov,

pa sem na moč si zaželel Tvojih gozdov,

pa sem sedel za mizo, da Ti napišem to pismo,

da Ti povem, da pri nas pomladi občutili nismo,

da nihče pri nas ne ve za pomlad, ne za nebo ne za solnce ne cvetje...

Glej, zaradi cvetja naj Ti tole povem: saj smo že blizu poletja,

pa do sinoči nisem še videl nobenega cvetja.

In še sinoči sem našel ga

v blatu

v občestnem

jarku.

Dragi,

zdaj pač razumeš, zakaj Ti pišem v Tvojo poljano:

pod tem črnim dimom fabrik sem se spomnil Tvojih dobrav,

Tvojega polja, ki je pisano s cvetjem nastlano —

pa sem Ti želel poslati svoj sivi pozdrav

v Tvojo pomlad,

Tvoj predmestni brat.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Linči in Putelinčička. Bilo je lepega pomladnega večera, ko nam je očka prinesel od svojega prijatelja dva majhna jajčka. Ko smo ga vprašali, kaj to pomeni, nam je rekel, da se bosta izvalila iz njih piščančka. In res se je zgodilo tako. Tako imamo zdaj petelinčka Linčka in putko Putelinčičko. Oba sta srčkana in pogumna. Veliki petelin jih ne sme videti, ker jih drugače takoj napade, zato jih skrivamo na drugem koncu vrta ali pa v kuhinji.

Nada Gostič, uč. slov. razr. Mozelj, srez Kočevje.

Moja muca. Moja muca pridno miške lovi. Pred mišjo luknjo sede in čaka. Pravkar se je skrila miška vanjo. Mine nekaj minut. Muca se počasi za korak odmakne, in miška misli, da je muca že odšla na skedenj. Malce pokuka iz luknjice in se počasi prikrađe na svetlo. Tedaj pa napravi muca en sam skok, in miška je njena. Miška milo zacvilil — moja muca se pa veselo oblizuje.

Kotnik Viktor, uč. slov. razr. Mozelj, srez Kočevje.

Kužek in mucek.

Kužek pri vratih čepi,
muca maca pa tja čez prag koraca,
in začne se pravi boj,
trepet in grožnje, joj, prejoj!
Pa naša Mica prileti,
jih z metlo hitro razpodi.
Mucek na drevo zbeži,
kužek se pa na tla zvali.

Amalija Juvan, uč. slov. razr. Mozelj, srez Kočevje.

Moja muca. Moj najljubši prijateljček je mucek. Vedno sva skupaj. Mnogo muckov je zelo požrešnih, toda moja mucka ni. Nikdar ne stika po omarah, predalih in policah. Najrajši je miši, podgane in muhe. Z veseljem jo opazujem, kadar si lovi muhe. Spretno zamahne s tačico, in že je njena. Zelo rada imam našo muco. Da me ima ona še rajši, ji nalijem sladkega mleka v skodelico, ki ga zelo rada pije.

Tilka Mohar, uč. slov. razr. Mozelj, srez Kočevje.

Perun. Pri nas imamo psa. Ime mu je Perun. Je zelo pameten in snažen. Rad ga imam, ker me je rešil gotove smrti v vodi in mnogokrat tudi pesti tovarišev. Dom skrbno varuje in ne pusti nikogar k hiši. Večkrat me spremlja na poti v šolo. Kadar sem doma, noče sam jesti, ampak z menoj. Ob nedeljah sedi zmerom poleg mene in me gleda, kakor da bi hotel tudi on prebirati »Mlado Jutro«. Če hočeš, dragi striček, ga pridi pogledat, samo pazi, da ti ne pomeri hlače!

Lipovšek Miroslav, uč. osn. šole v Mostah pri Ljubljani.

Dragi Miroslav! Bog me varuj tvojega Peruna. Kadar bom šel mimo tvoje hiše, bom zmerom napravil velik ovinek, ker ne maram, da bi mi tvoj zvesti prijatelj pomeril hlače! Le čepo ravnaj z njim, ko ti tako zvesto čuva domačijo!
Stric Matič.

Dragi Jutrov striček! Komaj čakam, da pride nedelja in z njo »Mlado Jutro«, ki ga do zadnje besede z veseljem preberem. Lansko leto smo imeli tako hudega petelina, da smo se ga vsi bali, z bratcem in sestro vred. Enkrat se je pa zakadil bratcu Milošu kar na vrat. Še tisti dan je moral dati življenje in nam pečenko na mizo.

Boža Vidic, uč. V. razr., Predulov pri Kranju.

Naša pridna muca. Našo rjavo muco imam zelo rada. Ima bistre oči, hitre nožice in zavihan repek. Naša muca zelo rada lovi podgane in miši. Razen tega ji pa dajem opoldne in zvečer nalo mleka, ki ga ima zelo rada. Ko ležim zjutraj še v postelji, mi pride voščiti dobro jutro. Pa tudi sosedje imajo našo muco radi, ker se zna tako ljubko prilizovati.

Elizabeta Tacer, uč. I. razr., Jesenice.

Dragi Jutrov striček! Saj menda ne boš hud, če ti kaj napišem o moji Fifici. Veš to je naša mala papiga, ki je tako navihana, da bi se ji prav iz srca smejal, če bi jo le nekaj časa gledal. Torej le pogum in podplate pod noge, ps hajdi k nam v Moste, da se z njo spoznaš.

Lepo zna pozdravljati in tudi druge besede precej gladko izgovarja. Želim le še to, da bi znala tudi brati, ker bi gotovo v prvi vrsti rada čitala »Mlado Jutro« in bi si tudi zaželela tako kakor jaz, da bi »Mlado Jutro« izhajalo še dvakrat med tednom.

Marta Novak, uč. IV. razr., Na Polju pri Sv. Križu.

Draga Marta! Strašno rad bi videl tvojo papigo. Toda resnično ti povem, ne upam se v Moste in niti v bližino Most. Tam ima Lipovškov Miroslav hudega psa Peruna, in temu bi šel rajši s poti. Nič ne de. Mi boš pa ti še kaj napisala o svoji papigi, da jo bom vsaj v duhu lahko videl.

Stric Matic.

Naš pas. Moj djed ima psa sa vrlo dugačkom dlakom. Dok je bio malen, djeca so mu prebila kamenom zadnjo nogu. Kad djed ide kamo na rad, uvijek trči s njime, da ga čuva dok se ne povratí kući. Jedanput se je nabo na zadnjo zdravu nogu na jedan trn. Kako je imao jednu nogu prebijenu, a u drugoj trn morao je da hoda na dvije prednje noge. Svaki, koji je prolazio pokraj naše i djedove kuće čudio se i smijao, jer takvašto nije još nikaka vidio. Još je živ jer nije star. Ima mu tekar 3 godine. Svi ga žalimo i volimo ter je vjeran i dobar, a nevaljna djeca su kriva njegovoj nesreći.

Radojka Frlan, uč. III. r., Kastav.

Naš lišček. Pri nas imamo ptička, ki se imenuje lišček. Ima lepo pisano perje in na glavicí rdečo kapico. Vsako jutro in vsako popoldne prepeva, da je veselje. Najrajši poje takrat, kadar mati pomivajo posodo ali pa kadar oče igrajo na orglice. Brat mu da vsak dan malo konopljenega semena in sveže vode. Vsi ga imamo radi, ker tako lepo poje.

Anica Hribernikova, uč. II. r., Domžale.

Pazi. Izmed vseh živali imam najrajši našega Paziya. Barve je sive, po hrbtu pa je skoraj črn. Ima zelo mičen gobček. Najbolj pa ga pihne njegov lepí, košati rep, ki ga nosí zmerom pokoncu. Rad ga gledam, kadar vesel skače in nori po vrtu. Ko se vračam iz šole, mi pride naprotí, me veselo pozdravlja in mi skače s prednjimi šapami do ramen. Laja pa naš Pazi za vsakim človekom. Prav posebno hud je na kolesarje. Ata se zaradi tega jezijo nanj, jaz ga pa imam le še rajši.

Jurij Vulkan, uč. III. r., Domžale.

Listnica uredništva

Ivanka Glaserjeva, uč. I. razr. viš. nar. šole v Karpeli, p. Slatina-Radenci. Stric Matic ti, na žalost, ne more izpolniti želje. Nikoli se ni dal slikati, zato tudi ne moremo objaviti njegove fotografije. Povej svojim tovarišicam in tovarišem, naj pridejo v Ljubljano, pa ga bodo lahko videli. Za danes sprejmite vsi pridni Kapeličani iskrene pozdrave od svoje-ga strica Matica.

Amalija Juvanova, uč. slov. r. v Mozlju. Stric Matic je dobil toliko vabil na velikonočne praznike, da bi se bil moral razsekati na tisoč koscev, če bi hotel priti v vsak kraj, kamor je bil povabljen. Ker je pa za naše ljube Jutrovčke boljše, da se stric Matic ne razseka na tisoč koscev, smo ga rajši zadržali v Ljubljani in prepričani smo, da mu tudi ti ne boš zamerila. Prosil nas je, naj sporočimo njegove najlepše pozdrave vsemu slovenskemu razredu v Mozlju, ki spada med njegove najzvestejše prijatelje.

Manica:

Odkod ima trobentica svoj glas

(Gorenjska narodna legenda)

Ko je bil Kristus še malo dete, ga je njegova sveta mati večkrat povedla na izprehod tja na cvetoče livade. Med tem, ko je božje dete hodilo po travniku in trgalo rožice, je njegova sveta mati sedla na neko izpodžagano drevo ter si s šivanjem krajšala čas.

Pa se je nekoč zgodilo, da se je božje dete v visoki travi izgubilo in ni več vedelo, v kateri smeri leži drevo, na katerem počiva in šiva njegova ljuba mati.

V tej stiski je Jezušček vzel iz nabra-nega šopka rumeno cvetko, čisto podobno majčkeni trobenti. To rožico — ki je bila kajpada nema kot so vse druge cvetlice — je vtaknil med ustnice, zaželel, pihnil in cvetka je pričela dajati ob sebe prijetno pojoč glas.

Mati božija pa, začuvši te glasove in radovedna, kaj bi to bilo, se je dvignila in šla za glasom. In tako je našla sinčka, ali bolje rečeno, on je našel na ta način svojo ljubo mamico, ki ga je vsa oveseljena objela in vzela v naročje.

Cvetka trobentica je pa od tedaj obdržala svoj glas, ki je v radost in kratok tek čas vsem malim otročičem.

Danilo Gorinšek:

Pomlad

Kaj poje livada,
kaj vriska iz trat,
kaj hoste šumijo?
Pri nas je pomlad!

Kaj znajo cvetke,
kaj ptiček bi rad
s svojo melodijo?
Pri nas je pomlad!

Kaj, dete, v očeh ti
žari tak sijaj?
Ej, očka veljajo:
Pomlad je sedaj!

Vera Gogala:

Kumare

Zunaj je deževno vreme. Bojan, Marjetica in debeli Jelo milo gledajo kozji rosne šipe. Danes ne morejo na dvorišče.

Tedaj se spomni debeli Jelo. Popraska se vrh glave.

»Hajdi na vrt! Oblecite dežne plašče!«

Mamice ni doma, očka je v pisarni. Nihče jim ne more braniti.

Jelo dela skrivnosten obraz in jih peče k visoki, zidani ograji, ki meji vrt ob cesti. Zidovje je zaraščeno z gostim bršljanom in divjo trto. Kot maček se vzpne skozi zelenje na vrh in migne bratcu, da mu sledi. Mala Marjetica ostane na gredi, kjer rasejo kumare in buče.

»Psst! Marjetica, ti nama podajaj gnile kumare in zrele bučice. Tako. Bojan glej!«

Ob zidu, po tlaku se približuje odprt dežnik. V rokah drži mehko kumaro in pazi, kdaj se bo dežnik približal.

Čmok!

Kumara se nasadi na konico vrh dežnika in se razčesne. Gospod preplašeno pogleda izza dežnika. Kaj je to?

Bojan in Jelo sta izginila. V zelenju se skrivata dve glavi. Z obema rokama

si tiščita usta, da ne prasneta v glasen smeh.

»Hop, Zdaj je šel. Tam gre spet dežnik. Bojan, zdaj pazi!«

Dežnik se približa. Branjevka pelje s trga.

Čmok!

»Jezus, Marija, kaj je pa padlo!« zavili prestrašena žena.

Na vrhu dežnika sedi majhna kumara in se oddaljuje z branjevko vred.

Bojan in Jelo pokata od smeha.

»Joj! Tam gre spet dežnik. Marjetica, veliko bučico!«

Čmoook!

»Strela, kaj je pa to?« se zaslíši izpod dežnika.

Otroci se spogledajo. To je očetov glas. Kaj pa zdaj?

»He, ali ste izginili paglavci, kaj?«

Jelo zdrsi ob zidu navzdol. Ne čuti zbudljajev in prask, v ušesih mu zveni očetov glas. Bojan se potuhnjeno plazi za Jelom. Marjetica pa ima od strahu kar mehka kolena, ko hodi za bratoma.

Prihuljeno gre žalostna procesija grešnikov proti hiši.

V sobi jih nekaj čaka!

Vsega so krive te kumare — in dež!

Manica:

Uganke

1. Kakšno jajce je neužitno?
2. Kakšnih zveri postrelijo lovci v afriških gozdih največ?
3. Kakšno mleko pijejo otroci v sirotišnicah?

Rešitev kvadratov

e, ep, pek, kepa, opeka, opanke, koprana.

Rešitev dijamanta

kol, kolač, kolobar, labud, čad.

Rešitev križanke »Želva«

Vodoravno: 1. dno, 4. proso, 6. korinjača.

Navpično: 1. dru, 2. noj, 3. osa, 4. prt, 5. oče.

Rešitev posetnice

Piemonoša

